

1981

Київ

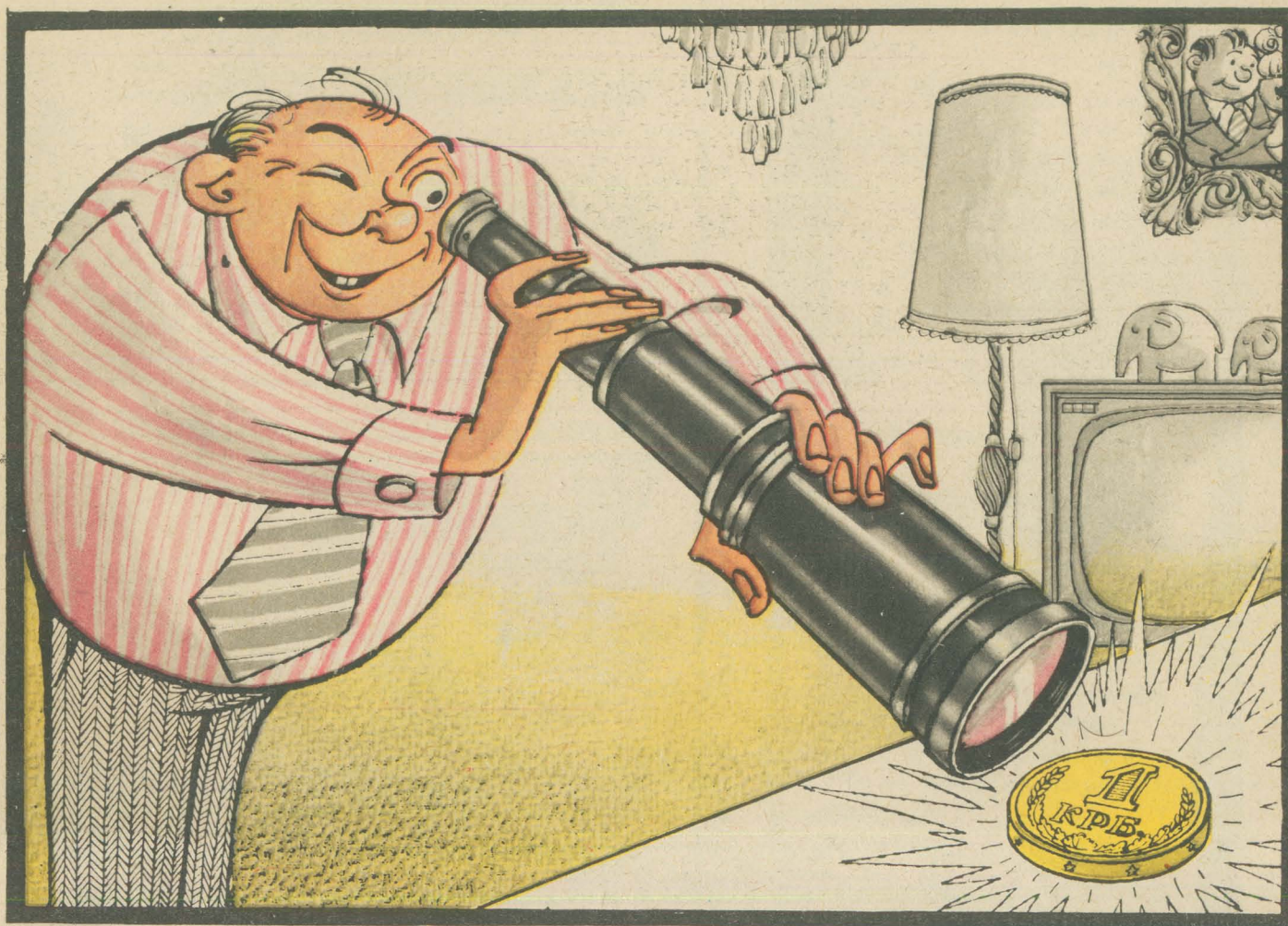

Виходить з січня 1927 р.

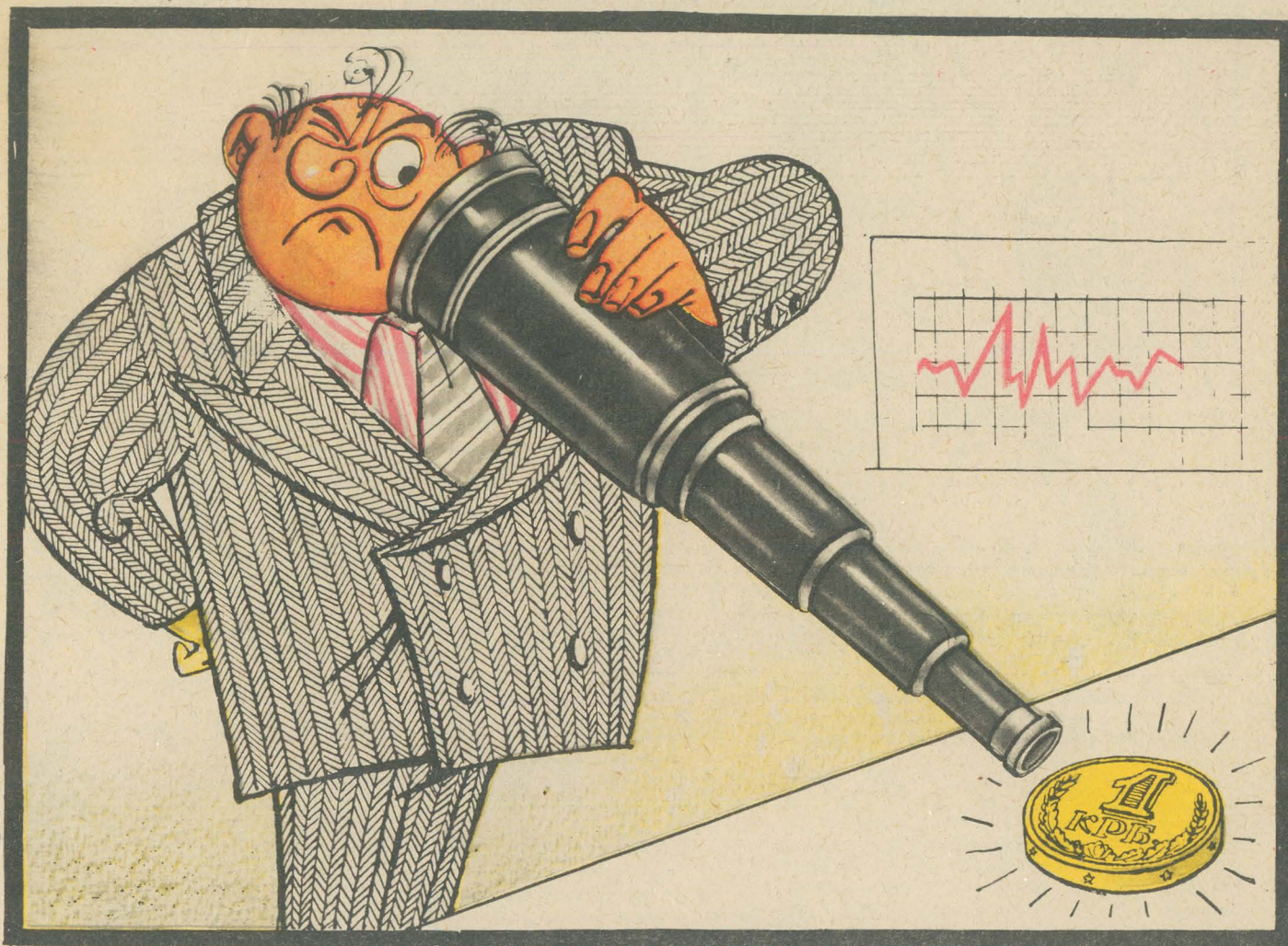
№ 5 (1095)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Його погляд на власний карбованець

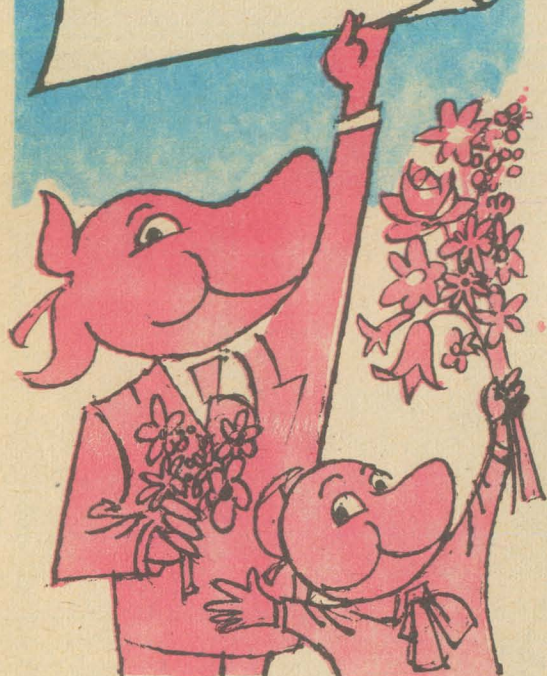

...і на державний.

Уклін тобі,
славна жіноча громадо!
Зі святом весняним
вітаю вас радо!
Вам, ніжні і вірні,
вам, добрі і милі,
бажаю я жити у щасті і мирі!
Хай гріє любов,
хай зростають вам діти,
хай квітнуть всі ви,
немов Афродіті!
Хай ваше життя
буде світле й прекрасне,
і лицарства дух
у мужчинах не гасне:
хай зорі хапають
для вас вони з неба
і навіть
авоськи підносять,
як треба!

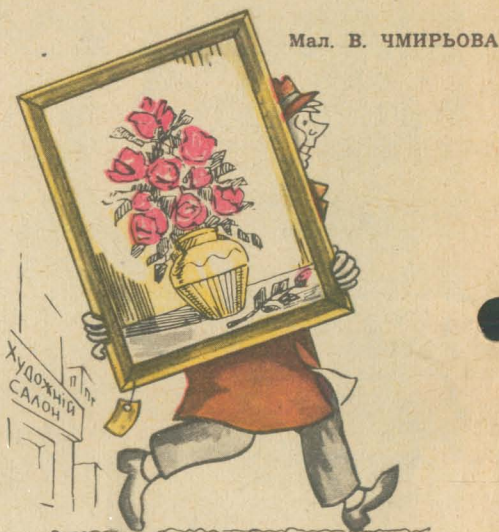
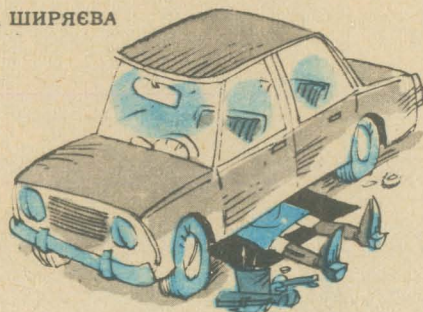
Аби у вас усмішки
завше ціли,
аби ви завжди
здоровенькі були!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

— Перший тост за давньою традицією п'ємо за вас, Петре Сидоровичу.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Думаю, що цього букета їй на всі свята вистачить.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Сама ж сказала: Восьмого березня поміняємося з тобою обов'язками.

РИБАЛКА ХВАЛИТЬСЯ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

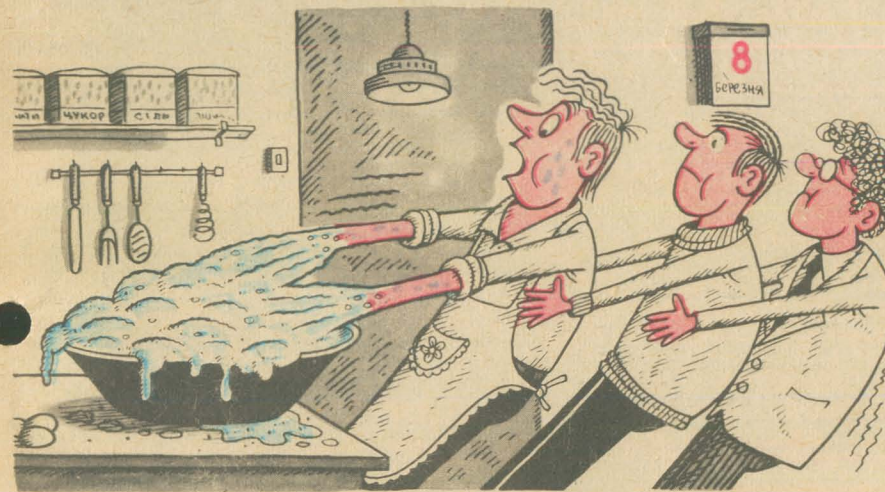

— А я свій ось taken-ний подарунок зробив!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Хлопці, я, здається, замість борошна замісив алебастр.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

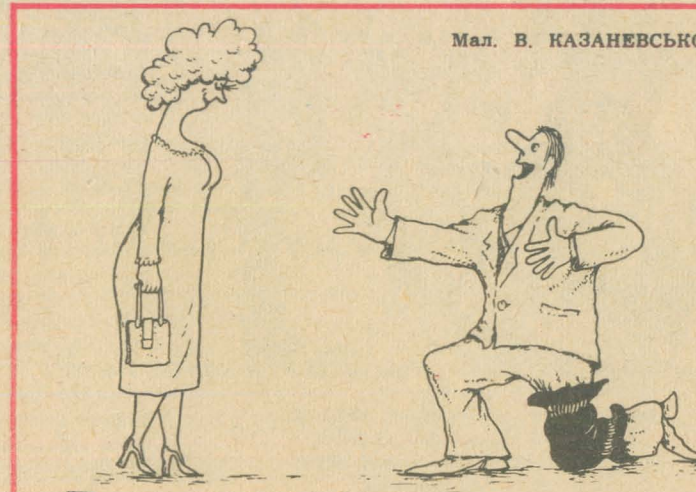
— Нема в тебе, голубонько, серця! Таких мужчин привів із святом тебе поздоровити!

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Із святом вас, дорога Маріє Петрівно!

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

З усіх професій я особисто найбільше люблю професію будівельника. До будівельників у мене особлива любов, як до жінок. Часом навіть сліпа. Від чого це йде, запитайте мене — не скажу. Не тому, що відповісти не хочу, ні. Просто не можу, не знаю. Це у мене якесь підсвідоме почуття. Люблю і все!

І ще заздрю! Буває, по чорному заздрю! Словами цього не передаси. «Мені б їхній талант, інколи думаю, їхня фантазія, вигадки, моїм фейлетонам рівних не було б».

Візьміть, приміром, Пізанську вежу! Хто її будував? Будівельники. А як? На бік. Отак криво стоїть, здається ось-ось упаде і розвалиться, а їй хоч би що. А слава світова! Усім її показують.

Та що там по закордонах ходити. Поїдьте на Оболонь. Нашу, київську! В одинадцятий мікрорайон. Точніше — на вулицю Північну, 36. Там теж наші будівельники збудували чудо. Можна сказати, «восьме чудо світу». Не житловий будинок, а я б сказав, — сучасне супердиво!

Це «супердиво» було здане в експлуатацію в I кварталі 1980 року. Хто над цим дивом тільки не трудився! Хто там тільки рук не прикладав! А

все для чого? Щоб мешканцям (майбутнім мешканцям) цього будинку це диво надовго запам'яталося. Щоб їм було цікаво! Аби вони жили в такому будинку, в якому досі ще ніхто не жив!

Але давайте все по порядку. Будувало цей будинок БМУ-2 ДБК-4. Розшифровується це так: будівельно-монтажне управління-2 (начальник М. А. Сайтарли) домобудівного комбінату-4 (начальник П. І. Швець). Штукатурку в цьому будинку робило СБУ-20 (спеціалізоване будівельне управління-20, начальник В. К. Кашперський).

Сантехніку у квартирах забезпечувала житлово-експлуатаційна контора № 1221 (начальник К. К. Рудь).

У квітні місяці згаданого року щасливцям вручили ордери. Духовий оркестр ударив туш, а після цього пролунало традиційне:

«ЛАСКАВО ПРОСИМО!»

Наївні мешканці (серед них були такі, що вперше у своєму житті отримували квартири) схопили ключі і кинулися по сходах. Більшість із них че-

ВИКИНУЛИ

рез кілька секунд повискакували назад, на вулицю, з одним-єдиним питанням:

— А не розвалиться?

Інженер по якості (є, виявляється, така посада при БМУ-2) П. О. Товстенко упевнено махнув рукою і додав:

— Повна гарантія. Якість — вищий клас!

Але окремих мешканців це гасло Товстенка не

КОНИКА

переконало. 37 сімей навідріз відмовилося поселятися. Один навіть вигукнув:

— Тільки під дулом карабіна!

Чому саме карабіна, для П. О. Товстенка і його начальника М. А. Сайтарли залишилося загадкою. Але оркестрові про всяк випадок грати заборонили.

— Перестаньте! — гукнули жильці із 103, 109,

118 і 135 квартир водночас. — Від вашого оркестру суха штукатурка обсипається.

Від їхніх одночасних вигуків вона обсипалася ще більше. А в окремих квартирах стіни дали тріщини і почала розсуватися стеля.

У семи квартирах, в яких господарі зробили два перші кроки, обурливо здувся лінолеум. У квартирі 143 почала зсуватися балконна панель. У 12 квартирах гуляли вітри — забули вставити скло, у стількох же була не підігнана і не зроблена стілька.

При перших же протягах товаришів Сайтарли і Товстенка, кажуть, як вітром здуло.

— Це не ми — це все Кашперський. СБУ-20! — крикнули на ходу вони і здирили.

Але це ще не все. У багатьох квартирах не виявилось унітазів, туалетних баків тощо.

— Це нововведення, — пояснили мешканцям у будівельному управлінні, — ми будемо, а сантехнікою вас забезпечує ЖЕК.

Головний інженер житлово-експлуатаційної контори № 1221 Ю. М. Горбунков запевнив, що протягом місяця все буде. Але...

Але ось уже більше півроку, а будинок — оце «супердиво» БМУ-2 ДБК-4 стоїть. Стоїть і не падає! Навіть не хилиється. Штукатурка обсипається, стіни тріскаються, панелі відходять, стелі прогинаються, а будинок стоїть! Ну, чим не диво?

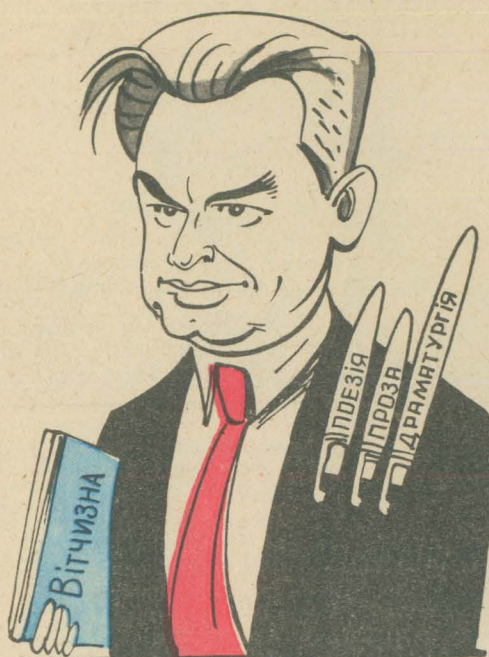
Ні, я таки люблю будівельників. Захоплююсь! Щоправда, не усіма! А оригіналами! Отими, що з творчим відхиленням! Щось у них таки є від бога! Бо ж самі посудять: який розмах! Яка фантазія! Столичний розмах! До такого розмаху на периферії, убийте, не додумаються!

М. ЧОРНОПАЛ.

м. Київ.

Вітаємо ювілярів!

Письменника Любомира ДМИТЕРКА, головного редактора журналу «Вітчизна», лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка з його першим 70-літтям.

Композитора Олександра БІЛАША, народного артиста республіки, лауреата Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка з його першим 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Один знайомий одесит популярно пояснив мені, буцімто його рідне місто відрізняється від інших населених пунктів тим, що його жителі масово жартують не лише першого квітня, а всі триста шістьдесят п'ять днів (якщо рік не високосний). Я вам не скажу за всю Одесу, а от про Одеське виробниче об'єднання по плугах і боропах (далі ми його іменуватимемо — «Одесагрунтомаш») точно знаю, що там жартівник на жартівникові сидить і жартівником поганяє. Прямо таки суцільне перше квітня влаштовують собі товариші.

Скажімо, у січні минулого року, відвантажило

Вдруге повірили керівники Богуславської райсільгосптехніки письмовому запевненню тов. Гарбуза, послали грузовик. І знову повернувся він порожняком.

— Йй-богу, хотіли відправити, — телеграфує тов. Гарбуз у відповідь на черговий запит богуславців, — але не знайшли вашої точної адреси. Хочете — дошлемо вам усе через Кагарлицьку райсільгосптехніку? Вона ж у вас під боком...

— Хочемо, — відповіли богуславці. Мабуть, зайве говорити, що й третій обіцянці тов. Гарбуза виявилась така ж ціна, як і попереднім.

СУМ-НІВ-НІ

ЖАР-ТИ

об'єднання «Одесагрунтомаш» свою продукцію Богуславській райсільгосптехніці (Київська область). У супровідній документації чітко було вказано: висилаємо плуги ПЛН5-35. Раденькі представники сільгосптехніки прибувають на станцію, відчиняють вагон, а там — ха-ха-ха! — купа фарбованого залізничця. Кажу «залізничця», бо без корпусів, передплужників, дискових ножів та іншого причадалля, що його забули одесити покласти у вагон, продукція об'єднання придатна хіба що на металобрухт.

Позбавлені почуття гумору богуславці жарту не зрозуміли, склали відповідний акт і вимагали штрафів та компенсацій.

— Штраф? Будь ласка, — майже весело відповів заступник генерального директора «Одесагрунтомашу» В. В. Гарбуз (лист № Н-230/23 від 23 травня). — Списуйте його з нас на здоров'ячко через банк. А щодо компенсації за некомплектну продукцію — зась! Решту деталей ми відвантажили ще 6 травня на адресу київської облбазу «Сільгосптехніки». Не вірите — осьдечки вам залізнична накладна № 993525, а осьдечки — копія рахунку № 5146.

— Та ні, чому ж, віримо, — відповіли богуславці і через деякий час погнали грузовик за півтори сотні кілометрів у Київ.

— Господь з вами, — сказали їм на обласній базі, — які передплужники, які корпуси? Вперше чуємо...

— Так вислали ви нам деталі чи не вислали? — запитала телеграфом райсільгосптехніка заступника генерального директора об'єднання В. В. Гарбуза.

— Аякже, — також телеграфом відповів Валентин Васильович. — Тільки не на обласну базу, а в Святошино, Київській райсільгосптехніці. Катайте туди, а ми їм скажемо, що передплужники і дискові ножі ваші.

Тоді богуславці звернулися в держарбітраж при Одеському облвиконкомі: так і так, мовляв, нехай об'єднання поверне нам 2993 карбованці і забере некомплектні плуги. Їх позов спочатку розглядав у липні держарбітр З. М. Косар, а потім, на початку вересня, головний держарбітр В. І. Глібов.

— Ми своїм землякам віримо, — відповіли богуславцям обидва арбітри. — Не міг же тов. Гарбуз, повідомляючи, що деталі відвантажені київській облбазі «Сільгосптехніки», вигадати накладну № 993525 і рахунок № 5146.

Я не цитую дослівно арбітрів, а лише передаю суть їх рішень. Богуславській райсільгосптехніці в позові було відмовлено.

Дзвоню заступнику генерального директора об'єднання «Одесагрунтомаш» В. В. Гарбузу.

— Богуславська райсільгосптехніка досі не одержала потрібних деталей і вузлів, — кажу, — так надсилали ви їх чи не надсилали? Якій вашій телеграмі вірити?

— Так зразу я відповісти не можу, — пояснив Валентин Васильович, — не можу ж я пам'ятати все, що підписую.

— Надіслали, — повідомив він наступного дня. — Попутним транспортом. У кінці вересня. Через станцію Одеса—Усатове. Накладна номер 256742.

Проте я не певен, що й зі мною Валентин Васильович не пожартував так же, як і з держарбітражем. Бо ще і в листопаді богуславці нічого не одержали.

З одного боку, я розумію: тов. Гарбуз — одесит і схильність до розиграшів у нього може бути в крові. А з іншого, і йому, мабуть, варто усвідомити, що одна річ — сказати колезі, що в нього вся спина позаду, і зовсім інша — робити оте, про що ми розповіли. За таке можуть і першого квітня не похвалити. Навіть в Одесі.

В. БОНДАРЕНКО.

Телеграфне Агентство Перця

СПРОСТУВАННЯ ТАП

СУМСЬКА область. Як стало відомо з неперевіраних джерел, нова поліклініка в селі Глинському Роменського району в липні 1980 року прийняла 10-тисячного відвідувача. У зв'язку з цим ТАП уповноважений заявити, що чутка ця не відповідає дійсності, оскільки поліклініка не збудована ще й досі, хоч мала стати до ладу кілька років тому.

БАЛАНУЧІ РОМАШКІВЦІ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Найбалакучіші люди в Рокитнянському районі — ромашківці. Зустрівшись, вони просто засипають один одного запитаннями: «Що!.. Де!.. Коли!..» Це пояснюється тим, що одна половина Ромашківки радіофікована, а інша половина — ні. Бо коли в селі міняли електроопори, працівники Телешівського радіовузла не повністю поновили радіомережу. Тому і доводиться багатьом ромашківцям про новини дізнаватися від своїх щасливіших, «радіофікованих» односельчан.

СЕКРЕТ ПОПУЛЯРНОСТІ

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). Великою популярністю серед дітлахів м. Котовська користується головний інженер міськомунв'їдділу А. М. Хаперський. Зустрівши його, вони обов'язково просять: «Розкажіть нам, як ви на «чортовому колесі» каталися...» Виявляється, що Анатолій Миколайович єдиний у місті, кому вдалося зробити один оберт на міському оглядовому колесі. Було це тоді, коли підписувався акт про здачу його в експлуатацію. Після того, ось уже півтора року, стоїть те колесо без руху, а популярність А. М. Хаперського росте з кожним днем.

Закоханість

ГУМОРЕСКА

Я закохалася в нього в автобусі з другого погляду. Перший погляд кинула, шукаючи вільного місця. Всі сидіння були зайняті. І тут я почула:

— Дівчино, прошу, сідайте.
— Ви мені? — не повірила.
— Так, вам. Сідайте, будь ласка.

І ми зустрілися очима. Ви навіть уявити не зможете, що то були за очі! Великі, чорні, вони випромінювали таку теплоту, сяяли такою добротою, що я не зчулась, як опинилася на його місці.

Він стояв поруч, тримаючись однією рукою за спинку сидіння, а другою обережно пригортав до грудей букет квітів у целофановій обгортці. Гарно це чи негарно, але признаюсь: я пошкодувала, що ті квіти — не для мене.

А коли, через кілька зупинок, він, виходячи з автобуса, підтримав під лікоть якусь стареньку жінку, щоб не оступилася, я назавжди втратила спокій. Буває ж так! Їй-право, навіть з місця тоді схопилася, щоб піти за ним, щось йому сказати, але вчасно стрималася.

Відтоді думка про нього не покидала мене. Все здавалося, що знову зустріну його в трамваї чи автобусі. Одного разу ледве серце з грудей не вискочило.

— Сідайте, дівчино, на моє місце. Я зараз вихожу.

Але то був не він. І я відмовилася від «подарунка». Виходиш, то й виходь... А я всю дорогу думала про того, доброго й по-справжньому благородного, по-справжньому чемного.

І то правду кажуть, що тільки гора з горою не сходиться. Я його таки зустріла. На тому ж маршруті, що і вперше.

Він сидів у якомусь пожмаканому костюмі, неолений, похнюплений і тримав на колінах кошик з редискою. Помітивши, що я стою поруч, якось зніяковів і встав, але пишногогруда блондинка, що сиділа біля нього, сердито смикнула за полу:

— Сид-ди! До ринку ще далеко.

Він покірно сів на місце, вихопив із кишені хусточку й притулив до лица. Я почула, як щось дзеленькнуло, з руки мого прекрасного незнайомця випала монетка. Пишногруда засичала:

— Що ти смітиш прошима? Скільки там упало?

— Та, мабуть, копійка.

— А копійка що, не гроші?

І вони обоє зачовгали ногами попід сидіннями, шукаючи те добро. Так, здається, й не знайшли... Та що та копійка?

Я відчула з болем, що втратила мрію свою найсолідшу. Прекрасний образ, виплеканий душею, розвіявся, як марево. І не тому, що він одружений. Ні, це вже була зовсім інша людина, і очі не ті. Якись байдужі, холодні, порожні.

А може, того, вперше побаченого, і взагалі на світі не було?

Може, я його наївно, по-дівочому вимріяла?

Неля КАСЯНЧУК.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

— Ех, — пританцьовує чоловік, — штани, штани сині, а ще двоє дома в скрині!

— Тоді скидай мої, коли в тебе є свої! — зупиняє його товариш.

На цьому й закінчується відомий народний жарт, з якого так і не відомо, скинув чи не скинув чужі штани отой чоловік. Та, мабуть, таки скинув, бо ж негоже чужими штанами хвалитися, коли маєш свої.

Що ж до директора Мурованок-риловецького комбикормового заводу Бориса Романовича Дзюбака, то ми точно знаємо, що він не лише танцює, а й ходить на урочисті збори, на прийом до начальства у... чужих штанах. І навіть у чужих костюмах. А повертати їх і не збирається.

Шиють ті штани і костюми в ательє мод з дорогих тканин за спецзамовленням заводу, яким він, Дзюбак, керує. Оплачує спецзамовлення заводська каса. Але у бухгалтерії підприємства про пошиття штанів і костюмів директорів нічого не дізнається, бо там все шито... крито. Кругленькі суми коштів, витрачених на персональні дорого-

У ЧУЖИХ ШТАНАХ

цінні штани, в бухгалтерських книгах записані як витрати на придбання сотень бавовняних халатів та іншого спецодягу для робітників заводу. І весь отой «спецодяг», якого робітники, звичайно, й не бачили, списано, як повністю зношений.

Гадаєте, що про ці фокуси нікому не відомо? Помиляєтеся. Відомо. Але ті, хто повинен сказати «Скинь!», вагаються. А вагаються, мабуть, тому, що тоді доведеться скидати штани не лише з директора... Точнісінько таким же робом пошили за рахунок заводу по кілька дорогісньких персональних штанів та костюмів і головний бухгалтер заводу Віктор Дмитрович Стебницький, головний інженер Лев Пінхасович Бандель, головний механік Анатолій Максимович Кагляр...

То, може, все-таки, хтось сміливий знайдеться і скаже:

— Скидайте, товариші, з себе чужі штани і приготуйтеся за свої вчинки відповідати.

І. ГАЛИЦІН.

Вінницька область.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● Знав собі ціну, але вважав за краще її не називати.

● Жадібність: навіть із двох лих вибирав більше.

● Думка: брюнет, але яка світла голова!

● Деякі товари широкого попиту розраховані на вузьке коло покупців.

● Жінки! Бережіть чоловіків, щоб було з ким боротися за емансипацію.

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.

м. Вінниця.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— У школі йому так тяжко було вчитися, то хай дитина відпочине пару літ.

Ужгородський вокзал. Біля вхідних дверей стоять троє — усі на доброму підпитку. Один тримає в руках чемодан.

ЧОЛОВІК ІЗ ЧЕМОДАНОМ. — М-так, братці, заздрю я вам, щасливі, що живете в такому чудесному місті. Хоч сам я одесит, але тільки випадає командировка — з радістю їду сюди... Ану вийми, Сашок, пляшчину, оту, що прихопили, пустимо її по колу... Ні, ні, першому дай Вікторові Михайловичу, ми з тобою прості люди, а він, як-не-як, керівна фігура... Ось так. Тепер,

кі уроки», а втретє — «Алкогольний психоз»...

ЧОЛОВІК ІЗ ЧЕМОДАНОМ. — Ех ви, «плакатики», «психоз» — таке й у інших витверезниках є. А мистецтва, а музики — немає. Пригадуєте, як нас улітку забарабили?

САШОК. — Це після того, як ми по дві пляшки сухого ввели і півтори літраги «екстри»?

ЧОЛОВІК ІЗ ЧЕМОДАНОМ. Так, так. Нас тоді разом і привезли спец-машиною. Так от, пам'ятаєте, як у сусідній кімнаті нову пісню заспівали?

ку пустимо по колу і на прощання заспіваємо?

Пустили. Заспівали. Підїхала спеціальна машина. Посадили. Повезли. Той, що з чемоданом, сказав ще: «Хоча й квиток на поїзд пропадає, зате їду у найкращий витверезник і підвищу там свій музично-естетичний рівень».

Співали хлопці і в машині. Грамотно, злагоджено. Хто вони такі, не має значення. Може, командирований із одеського об'єднання «Елеватормін-буд» М. А. Кліопа, який тричі мину-

патським відділенням обласного музичного товариства УРСР. А якщо точніше, то витверезник займає все приміщення, а товариству відведено кімнатку розміром 8-10 квадратних метрів, у якій туляться п'ятеро працівників, стоїть піаніно та ще й бібліотеку туди запхнуто. У кімнатці-рукавичці проводяться наради, семінари, засідання, обговорюється творчість молодих композиторів, туди приїздить для консультації представники п'ятнадцяти районних відділень товариства з усього Закарпаття. Нерідко всі ці заходи відбуваються під акомпанемент п'яних голосів, які долинають із-за фанерної перегородки... Товариство свого телефону не має, користується тим, що у витверезнику. У зв'язку з цим, трапляються всілякі казуси. Було й таке, що питали по телефону голову музичного товариства чи його заступника, а черговий міліціонер, глянувши у список затриманих, чітко відповів: «Такого ми сьогодні не привозили»...

Про все це знають керівники міста й області і... шість років уже обіцяють виправити становище. Але далі обіцянок діло не йде. Ужгородські музиканти навіть стали подекувати між собою: чи не навмисно це робиться? Оскільки ентузіасти з товариства, незважаючи на відсутність елементарних умов, працюють успішно, то навіщо, мовляв, їх переводити в нове приміщення? Дай їм телефону пару кімнат, то, гляди, ще носа задеруть і гірше працюватимуть!...

Так воно чи ні, не буду стверджувати, але покищо неймовірний (і єдиний на Україні) симбіоз із мистецького й протиакольного закладів існує. Хоча ні медитверезнику, ні музичному товариству таке сусідство явно не до душі.

...Саме перед моїм відїздом, молодий композитор приніс у товариство для прослуховування щойно написаний вокальний твір. Тільки-но він почав грати й співати, як за перегородкою затупотіли ногами й дружно підхопили пісню.

Нова партія п'яниць підвищувала свій музично-естетичний рівень.

Ів. НЕМИРОВИЧ.
спец. кор. Перця.

Закарпатська область.

УНІКАЛЬНИЙ І НАЙКРАЩИЙ...

Сашок, хлисни і мені залиш. Так от, братці, подобається мені ваше місто своїм унікальним медитверезником. Скажу відверто, багато чого я бачив на світі, а такого витверезника, як в Ужгороді, не зустрічав...

ВІКТОР МИХАЙЛОВИЧ (дожовуючи плавлений сирок). — Правильно, Антоновичу. Який там душ, який кабінет профілактики — з плакатами, діаграмками...

САШОК. — А кінофільми! Як зараз пам'ятаю: перший раз, коли туди трапив, показували документальну стрічку «Зайва чарка», другий раз — «Гір-

і яку пісню — в такому, знаєте, мажорно-ліричному плані... Дуже схвилювала вона нас. Увесь витверезник підхопив. Я ще баритонову партію вів — спершу в октаву, а потім у терцію до тенорів...

САШОК. — Точно, Антоновичу, в терцію до мого голосу, коли я на фермато верхне «сі» брав.

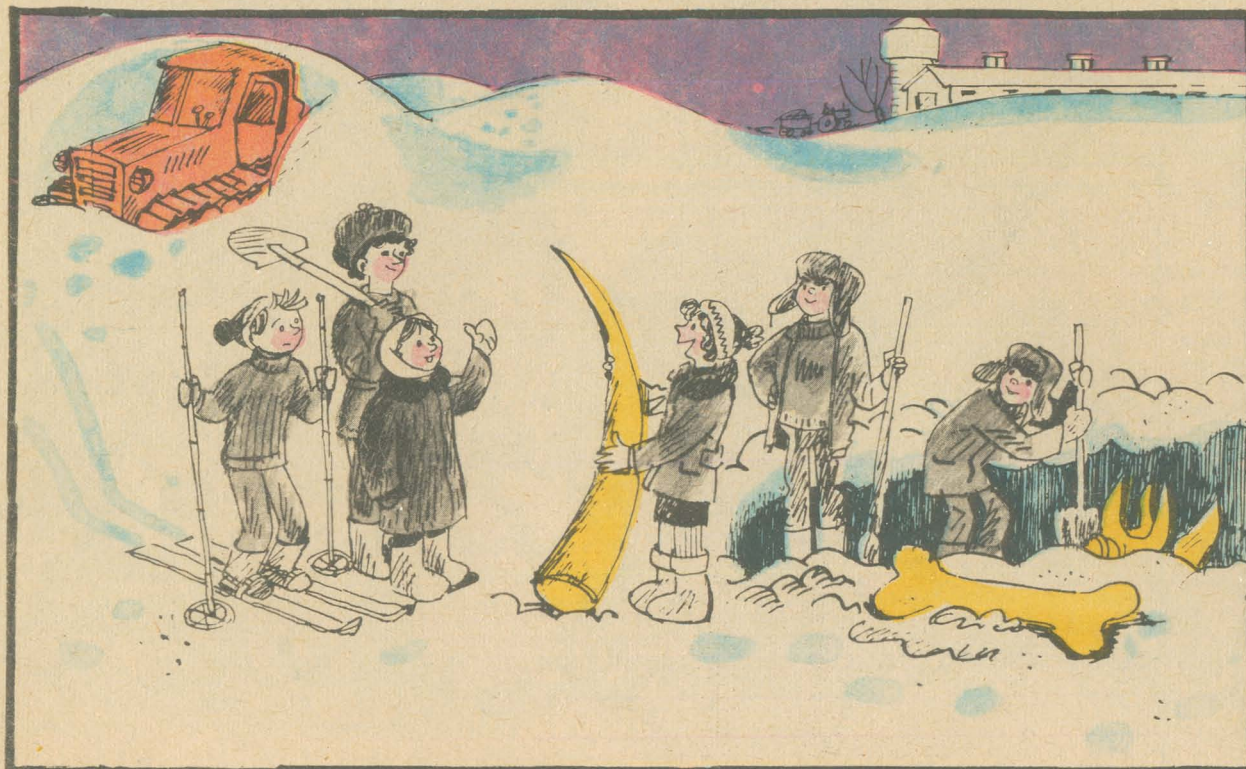
ВІКТОР МИХАЙЛОВИЧ. — Та й я, хлопці, тоді підсобив: пригадуєте, як своїм профундо-басом узяв соль малої октави?

ЧОЛОВІК ІЗ ЧЕМОДАНОМ. — А може, братці, давайте ще одну пляш-

лого року побував у витверезнику; може, робітник ужгородського механічного заводу О. С. Михайловський, котрий стільки ж разів «завітав» у згаданий заклад; а можливо, й начальник господарського цеху заводу побутової хімії В. М. Гойда... Зрештою, не виключено, що то були й не вони, а котрісь із їхніх «колег» по п'ятиці. Справа в тім, що так чи інакше, але п'яки підвищили у витверезнику свій музично-естетичний рівень. Чому саме підвищили — поясню. Ужгородський медитверезник розташований у одному приміщенні із Закар-

ЮНІ СЛІДОПИТИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А ми знайшли кістки мамонта!
— А ми — трактор!

Про кохання вшкварив оду
Никодим Синиця;
Не писав такої зроду —
Є чим похвалитися!
І метнувся до журналу,
Щоб надрукувати.
Тільки там йому сказали:
— В ній води багато.
Доробив — і мчить щодуху,
Радий та веселий.
А редактор: — Надто сухо,
Майже, як в пустелі...
Никодим схпився за серце,
Захворів Синиця,
І не їсться, і не п'ється
Бідному, й не спиться.
Дума: як же догодити
Тій примхливій оді:
Де й куди води долити,
Де потрібно присушити,
А де саме годі?!

Микола ДМИТРИЄВ.

ГУМОРЕСКА

Не глянувши на мене, у стрімкому леті вона переступила поріг, проминула коридор, у вітальні мало не перекинула сервант із усім його розмаїттям і зупинилася перед дзеркалом.

— Ну, як я виглядаю? Звичайно, враховуючи, що невдовзі Восьме березня...

— Як завжди. Наче нормально...

— Саме так: як завжди. Саме так: наче нормально. А інші тим часом дістають вовняну чи мохерову пряжу, відкопують з минувшини рідкісні національні орнаменти і вив'язують собі сукні. От вони на Восьме і виглядатимуть красунями. А ми з тобою, як оті нічонемачки. Зрештою, під лежачий камінь... Треба, голубонько, не здіймати вгору руки й очі, а діяти, вишукувати резерви. Прочитай уважно, — і вона простягла клаптик газети.

Я швидко пробігла поглядом по тому клаптику, зупинилася на назві населеного пункту під назвою Топін.

Приятелька Люсінь (так від певного часу вона веліла себе звати) ефектним жестом поправила зачіску:

— Завтра беремо відпустку за свій рахунок і післязавтра їдемо в Топін. Геніально?

— А Юрко? Йому ж до школи, — спробувала я вгамувати запал Люсінь.

— Юрко? Він хлопчик великий. Зрештою, двітри доби сином може зайнятися і батько. Нічого з ним не станеться.

Ми таки добралися до Топіна, навіть відшукали ту Прашкову, про яку згадувалося в газеті. Та через поганий зір жінка вже два роки і не в'яє, і не придумує якихось нечуваних убрень.

Уночі ми були вдома. Вранці піти на роботу я не могла, бо про мою «велику недугу» чоловік устиг оповісти не тільки моїм співробітникам, а й мало не всьому місту. Надзвичайний дар для поширення чуток має мій любий чоловік. На моєму столику лежали ліки і купи різноманітних рецептів. Люсінь відзначила, що все це нам на руку. Я покійно ковтала таблетки і замовляла міжміські розмови. Люсінь тричі на день подавала мені адреси нових оригінальних майстринь. Був Єреван і Ташкент, важко даяся зв'язок із Баку, а розмова з Новосибірськом тривала півгодини — ніяк не могли второпати, що я хочу.

Люсінь підбадьорювала мене новими повідомленнями про Косів і Алтай. Та наші плани неза-

— У сусідів через стіну всю минулу ніч пес гавкав. А тепер Гриша їм мстить.

плановано й навалюно порушив мій любий чоловік. Він (тільки уявіть собі!) до кімнати вбіг у взутті і заходився розмахувати якимись папірцями.

— Що це означає? Господи, що тут твориться? Центром якої організації стала моя квартира? А хто ж насправді моя люба дружина? Кого вона розшукує по цілому Союзу? — він передихнув і взявся перегортати папірці. — Єреван — п'ять карбованців 90 копійок, Баку — дев'ять, Ташкент — сім, Тбілісі — тричі по шість — вісімнадцять, Топін... О боже, та ми ж через ці телефонні розмови у трубу вилетимо!..

Наступного дня я прийшла на роботу і... остовпіла. Заніміли руки й ноги. Економіст Галя, що

завжди тихо сиділа в кутку і нічим, окрім своєї мовчазності, не відзначалася, була у шикарній в'язаній сукні. Біля шиї, на рукавах і внизу спідниці — прекрасний узор. А кольори! Від бежевого до коричневого...

— Чия? — підступила до Галі.

— Моя...

— Де взяла?

— Не взяла, — виправдовувалася Галя. — Сама зв'язала. Вечорами.

— А пряжа?

— Купила. В універмазі. Однієї суботи їхала в село до матері, зайшла в раймаг і... Ви, здається, теж до Восьмого готуєте собі в'язану сукню. А якого кольору ваша? — поцікавилася члена і трохи збентежена Галя.

— Неіснуючого... Неіснуючого кольору...

— Ви завжди відзначалися вишуканим смаком, — захоплено мовила Галя і додала. — А я сама собі зв'язала, як уміла...

Уночі напередодні Восьмого березня мені снилася моя сукня, замість узору на ній були чомусь вив'язані карти Грузії, Вірменії, Алтаю. А ще снилося містечко Топін нашої області, над яким на височенному — аж до хмар — флагштоці розвівалася велетенська сукня Галі-економістки. Флагшток той тримала в руках Люсінь...

Євгенія БОЖИК.

Дали
перцю!

Керівники радгоспу «Ювілейний» (Ворошиловградщина) забули народну мудрість: зима спита, де влітку був. Про що зазгодом думали вони, тільки не про головне. А в результаті в радгоспі забули вчасно заготовити корми. І почався падіж худоби. Лист такого змісту надіслали працівники радгоспу до редакції.

Перець попросив Білокуракинський районний комітет народного контролю зацікавитися цією справою.

Як повідомив голова комітету Н. М. Леонов, факти, вказані у листі, при перевірці підтвердились. Справді, в радгоспі через нестачу кормів та виснаження молодняка загинуло та довелося дорізати близько 200 голів молодняка.

За подібну недбалість директора радгоспу Пономаренка, головного зоотехніка Перепилицю та керуючого відділенням Фоменка з їхніх посад звільнено. Матеріали перевірки передано слідчим органам.

— Дозвольте, Федоре Семеновичу, я за вас разок торохну.

Дві байки

«ДРУГ»

Де стежини дві зійшлися,
Ранком Півень стрів Тхора.
— Тхоре, ти ж не любиш Лиса?
Значить, ти мій друг! У-р-ра-а!
...Кажуть Кури, що з тих пір
Не вертався Півень в двір.

ОСВІЧЕНА МАКАНА

Макака (де — нам невідомо)
Знайшла обкладинку з диплома.
Скрізь по гілках вона стрибає,
Макаку кожну зупиняє
І все пита,
Замість привіту:
— А маєш вищу ти освіту?
Віталій ШМИГОЛЬ.

Автобус спускався з гірки. Внизу загоріли вогники міста.
— Ура, Миколаї! — радісно вигукнув хтось із пасажирів. — Нарешті... — І почав поспіхом застібати пальто.

На нього подивилися зі співчуттям.
— Ви, товаришу, не місцевий?
— А що?
— Та так...

Перед самим містом водій попросив пасажирів звільнити салон і поїхав на заправку. Люди тим часом покірно гнулися під дощукльним холодним дощиком.

— Неподобство! Чому не збудують хоч якогось навісу? — невдоволено пробурчав новачок.

— А ви ще й жартун! — озвався хтось із пасажирів. — Погляньте краще на дорогу до заправочної станції. Бачите, які вибої? Кажуть, що недавно начальник вантажного автопарку № 13069 Анатолій Олександрович Лафаренко разом із начальником пасажирського автопарку № 31412 Борисом Михайловичем Медніком ходили до ворожки, щоб з'ясувати, хто і коли добудує отой кілометр дороги, на якому їхні автомашини обривають буфери об каміння. Так ворожка послала їх під три чорти. Я, каже, закоханий ворожу, а вас туди семеро підприємств заправлялися їздити: два АТП, цех безалкогольних напоїв, ковбасний цех, райкомунгосп, піщаний кар'єр і райшляхбуд. То ви, каже, маючи в руках техніку і матеріали, гуртом не можете кілометр шляху зробити?! Так нічого ті начальники у неї й не добилися.

Тим часом підійшов автобус, і всі знову всілися на свої місця, щоб дійхати до автобусної станції. Во-

ЕХ, ДОРОГИ... ПРО ПОТОКИ СУХІ І МОКРІ

на розташована за триста метрів убік від головної траси. Повернути тільки наліво, на вулицю Івана Франка, — і ось вона, станція. Та ні: просто на проїзді хтось поставив великі бетонні вази з квітами. Що ж, естетика вимагає жертв! Автобус здає назад. Повертає в провулок Чапаєва. І тут заїжджає в тупик: на проїжджій частині виросли дві металеві труби. Знову назад! Біля профтехучилища № 9 через місток періоду раннього ренесансу водню вдалося за три маневри (вперед-назад) звернути на вулицю 22-го Жовтня, яка нарешті й привела на автобусну станцію. І тут знову почувся голос новачка:

— Неподобство! Куди ж тут виходити — просто в калюжу?

Тут уже дехто з місцевих жителів аж образився.

— Як вам не соромно? Де ви бачите калюжу? Це, до вашого відома, — знаменита канава, яка називається Сухий Потік і існує ось уже понад 400 років. Історична, так би мовити, пам'ятка! А ви — калю-южа...

— Так може б її, ту пам'ятку, в бетон узяти? — не здавався приїжджий. — Чи, може, матеріалів бракує?

— Ні, ну, ви бачили? — захвилювалися місцеві. — Що значить — бракує? Та одну лише вулицю 22-го Жовтня у нас щороку розкопують і знову асфальтують. Ви знаєте, скільки на це матеріалів іде? Так що асфальтувати й бетонувати, слава богу, є чим. Справа не в цьому, а, повторюємо, — у збереженні історичного колориту. Ясно вам?

Остаточно присоромлений новачок, притискаючись до парканів, застрибав до готелю «Дружба». Перш за все поїб до кафе. Там його чекало розчарування: кафе працювало тільки з 12 години дня, але, з нагоди вихідних днів — суботи й неділі — взагалі було зачинено. Довелося оглядати пам'ятки міста на голодний шлунок. Правда, пройшовшись вулицями Гудкова і Калініна, наш новоприбулий швидко втратив свій туристський запал. Бо, не маючи достатнього досвіду в подоланні історичних і неісторичних, сухих і наповнених водою перешкод, швидко набрав собі повні черевки і повернувся до готелю. Добре, що там, у коридорі, виявилася одна незайнята розкладушка!

С. ІВКО.

м. Миколаїв на Львівщині.

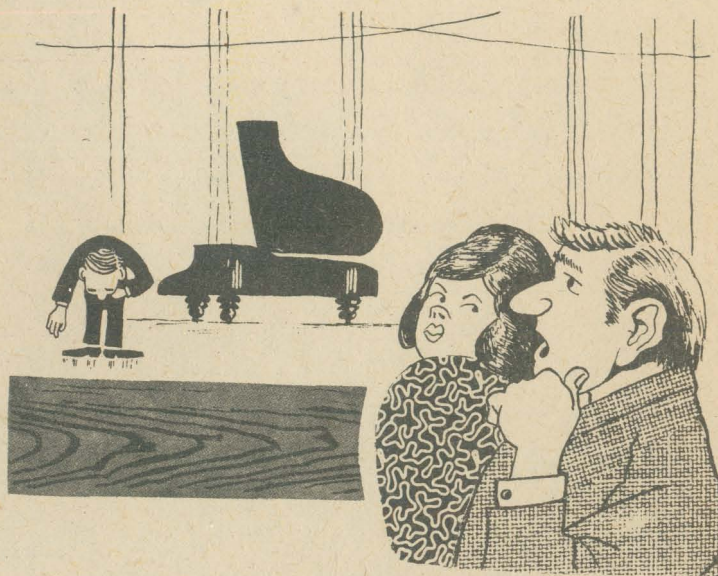
ЯК У КІНО

ПІНА

Особнячок на пагорбку,
Басейн з фонтаном серед двору,
Альтанка з мармору в садку,
Щоб відпочити в спекотну пору.
Та ще й до цього катер є,
І є своя автомашинка.
Хто гадає? Пиво продає,
А це усе — відходи, піна!

ОГЛЯДИНИ

Ельвіра ходить по двору:
— То що у вас, майбутній свате?
Що нашому дасте Петру?
— Дочко...
— І все! Ти чув, Кіндрате?
Оце невісточку знайшла!
Збирайся — підемо додому.
Хоча б закрійниця була.
Або директор гастроному.
Тоді і голу можна взяти,
А інженера на окладі!.
Як вручите їй тисяч п'ять —
Породичатись будем раді...
За чоловіка — й подались.
А «сват» аж сплюнує: — Ну, й порода ж...
На жаль, ще не перевелись
Оглядини — купівля-продаж.
Анатолій ЖИТНИК.

— Тобі сподобалася нова пісня?
— Мені здається, що ця мелодія народилася раніше, ніж її автор.

ВИБІР

УСМІШКА

Оленка ще раз мрійливо подивилася у вікно, зітхнула і знову глибоко задумалася. Їй сьогодні належало зробити вибір.

«Так Андрій чи Євген?» — тривожила мозок невідступна думка.

Правда, інша на її місці так довго б не думала. Адже давно вже було ясно, що Євгена з Андрієм не зрівняти.

Андрій — це доброта, благородство, самовідданість. А Євген? Самозакоханий егоїст, якому зовнішній блиск і кар'єра над усе. О, вона його давно розкусила! Хоч дехто з подруг брався захищати цього нещасного франта. Мовляв, не так і страшно, коли мужчина дбає про свою зовнішність і хоче бути не останнім у товаристві. Та й не такий уже він пропавший егоїст, треба його тільки розуміти.

Так розпиналася за цю кандидатуру Оленчина найближча приятелька Томка. Ну й нехай забира його собі!

А Оленка обере Андрія, мужнього і благородного... Та ще й військового, не те що якийсь «штатський» хвалько і задвєка.

Так, вирішено: Андрій. Але як добре подума-

ти, то й він не святий. Як-не-як, у нього жінка померла, а він на це хоч би вухом повів. Як гарно вміє приставати до молоденьких! А коли одружиться, то хтозна, чи не чекало б його нову обраницю те саме, що й бідолошну Лізу!..

Оленка знов задумалася. Ще й мама набридає своїми порадами, адже вона колись була викладачем літератури і вважає себе дуже тонким знавцем подібних справ.

Дівчина зморщила кирпатого носика. І враз аж сплеснула в долоні. «І не Євген, і не Андрій! Я обираю Максима Максимовича! Ото всі здивуються! А я доведу, доведу, що він — найкраща людина з них усіх».

Відразу забувши про Онегіна і Болконського, дев'ятикласниця Оленка низько схилилася над учнівським зошитом. Героєм свого домашнього твору вона твердо обрала лермонтовського Максима Максимовича.

Любов ГНІДЕЦЬ.

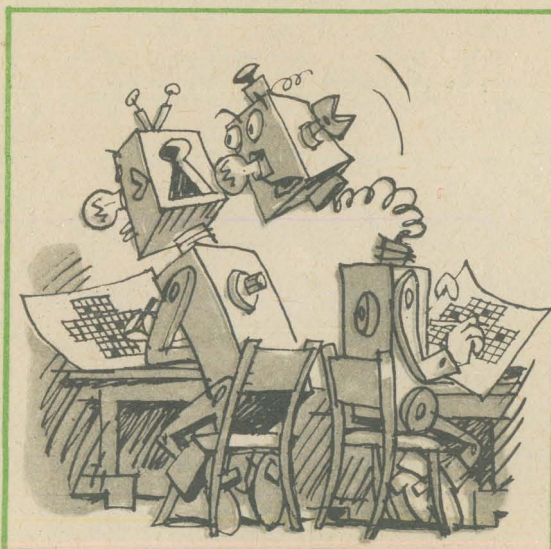
с. Тишківка
Добровільківського р-ну,
Кіровоградської області.

У СВІТІ РОБОТІВ

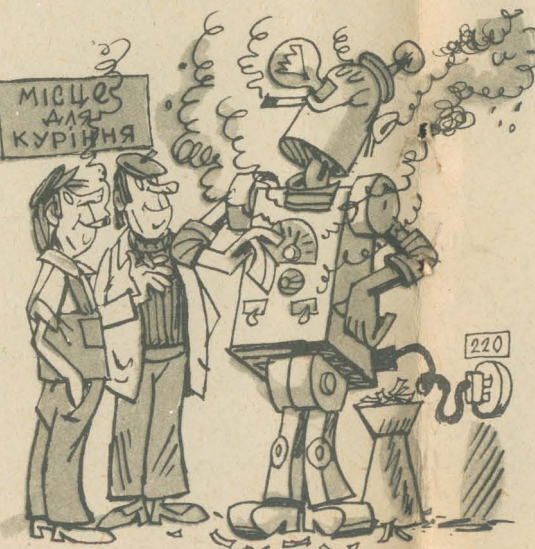

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

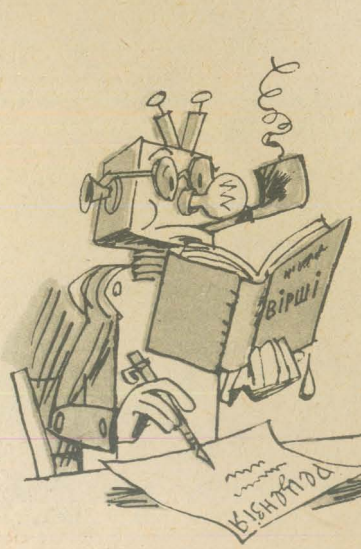
Без слів.

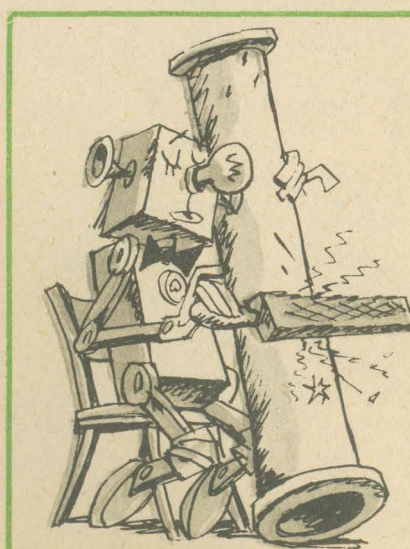
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Соло на трубі.

Літературна пародія

ЗАКРУТИЛОСЯ!

Чорне в сіре побіліло,
Сіре геть кудись побігло...
Олег ОРАЧ. Вірш «Сніг».
Журнал «Вітчизна», № 2,
1980 р.

Чорне в сіре побіліло,
Біле в чорне посіріло,
Сіре в біле почорніло,
Чорне в біле посіріло,
Сіре в чорне побіліло,
Біле в сіре почорніло.

Отаке-то, братці діло!
Головне — писати сміло!

Петро ПІДКОВА.

Дали перцю!

«Керівники нашого колгоспу імені Шевченка (село Ялинівка Летичівського району) живуть між собою у цілковитій злагоді. Тихо, мирно, ніколи не сваряться, один одному не дорікають. А пояснюється це дуже просто: усі вони однаково зловживають». Такого листа надіслали редакції колгоспників.

Перець із цим листом звернувся до Хмельницького обласного комітету народного контролю. Голова комітету М. І. Мехеда повідомив, що у вказаному колгоспі проведено ревізію, якою викрито грубі порушення фінансово-господарської діяльності та зловживання з боку керівників колгоспу. Нині завдані господарству збитки відшкодовано за рахунок винних. За матеріалами ревізії органи міліції ведуть слідство.

Партійні збори колгоспу, розглянувши виявлені факти, оголосили голові правління Кондратюку Я. С. догану із занесенням до облікової картки, а його заступникові Балинському А. П. — сувору догану із занесенням до облікової картки. Оголошено догану також і секретареві парткому колгоспу Кудинському Т. М. Партійні збори визнали неможливим далі перебування Кондратюка на посаді голови. Рішенням зборів уповноважених колгоспу Кондратюка Я. С. з посади звільнено.

Страшний сон аліментника.

— До Восьмого березня треба готуватися заздалегідь, — сказав мудрий пенсіонер Михайло Андрійович, коли товариство вдруге замовило по горнятку кави. — Ваші два кілограми лимонів, Федоре Івановичу, — непогана спокута на цей день. Сподіваюсь, Марія буде задоволена.

— І я — теж, — відгукнувся заваж із залізоскоб'яного, знаний серед своїх знайомих за вуйка Федора. — Я теж сподіваюся, — повторив він, — якщо лимони ще дефіцитні. Богдане, ти не забувай: люди лимонів не несуть?

Вусатий здоровань Богдан вийшов із задуми:

— Лимонів? Не бачив.

— Ну, тоді все гаразд, — мовив задоволено вуйко Федір. — Головне, щоб подарунок нагадував дружині, що вийшла заміж дуже вдало, що чоловікові для неї і зірок на небі не шкода.

— Правду кажете, — кивнув мудрий Михайло Андрійович і підняв палець. — Віру в свою надзвичайну особистість треба підтримувати всіляко. Хай там молоді мартопляси не підкріплюють свого базікання ділом, а справжні мужичини... От я, приміром, за тиждень до свята накуповую м'яса, риби і дечого іншого, що довго не може лежати. Хоче чи не хоче, а дружина мусить усе посмажити, поварити, потушувати. Приходить Восьмого березня, і я лише погоджую, коли подавати на стіл. Вона щаслива і навіть не здогадується, що все зробила сама. Це, друзі, і є торжеством чоловічого інтелекту.

Кіло лимонів

ГУМОРЕСКА

А ви, Богдане, певно, самі на кухні жовткі манжетами ловите?

Здоровань зітхнув і спробував на смак кінчик вуса.

— Вам добре, ви все обмірковували, врахували. А мене оте свято завжди застє знаєцька. Ну, де я тепер, увечері, лимонів куплю?

— Зайди у подарунковий, купи парфуми. Тільки не вішай носа! — підбадьорив Богдана вуйко Федір.

— А що, — підтримав Михайло Андрійович, — якби я у вівторок не купив на селі індики, обов'язково узяв би духи «Пані Валецька». Чарівний запах, тонкий, ніжний.

— Не говоріть мені про духи!

— Не купиш же ти мила! Якщо не хочеш духи, спробуй дістати кві-

тів, — радив вуйко. — Попервах теж годиться. Ти скільки жонатий? П'ятий рік?

— Це все вже було, — махнув рукою Бодьо і стиснув щелепи. — І до добра не приводить, — додав по паузі. — Торік ви теж мали індиків і лимонів, і тут за кавою так само штовхали мене на квіти.

— Ну, і що ж тут поганого? — знизав плечима заваж.

— А те, що квітів у таку пору ніде і ні за які гроші не купиш, — випалив знервовано Бодьо. — Я зумів тоді дістати лише «Бузок».

— Чудово, ви просто герой, — подав голос мудрий Михайло Андрійович. — Такі квіти! Може, правда, у вас дружина розпечена...

— «Бузком» називалася пляшка одеколону. Я його їй і подарував за сніданком. А вона подивилася на мене і заплакала. Каже: «Я тобі шкарпетки кращими скроплюю». Коротше кажучи, в домі завирувало пекло.

Богдан одним ковтком випив горнятку гіркої, не присолодженної кави. Запанувала тиша, яку порушив вуйко Федір.

— Знаєш, Бодю, — співчутливо сказав він, — я тобі позичу кіло лимонів...

— А я запрошую вас обох із дружинами до нас на обід, — додав Михайло Андрійович. — Жіноче свято — це і наше свято. Посидимо у затишку, в шахи пограємо «на виліт»...

Вуйкові лимони прийшлися до смаку у Бодьовій оселі. От тільки не вдалося сходити компанією в гості до Михайла Андрійовича. Вранці восьмого подзвонив Федір Іванович і спитав, чи не потрібно Бодьові ще один кілограм лимонів? Марія, мовляв, із лівої встала і заявила, що від них у неї серце заквасніло.

Перед обідом подзвонив Михайло Андрійович.

— Сердечне вітання дружині, — привітно гукнув він. — Але наша домовина, на жаль... — голос його притишився, і замість нього з трубки долинув далекий високий альти: «Михайле, негайно на кухню, птиця горить! Раз у житті і то не можеш...»

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Нотатки про їхні порядки

Статейка доходу

Мати водночас і роботу і законного чоловіка — для жінки в Ірландії справа не така-то й проста, як могло б здатися. Ні, при заміжжі жінки, звичайно, з роботи не звільняють, але їм доводиться розпрощатися із законним правом на винагороду за свою працю: за ірландськими законами, після того як жінка вийде заміж, її зарплата вважається уже доходом чоловіка. Виходить, що при такій приємній оказії представникові так званої сильної статі відкривається не тільки брама до сімейного щастя, а й іще, так би мовити, одна законна стаття доходу.

Та якраз ця обставина значною мірою і заважає сімейній радості. І то не тільки дружині, а й чоловікові.

Законовик в тім, що з такої суми процент податку здебільшого береться більший, ніж би він був при роздільному оподаткуванні заробітків чоловіка і дружини.

Одне слово, як пише газета «Гардіан», жінки, які в Ірландії хочуть мати і роботу і чоловіка, мусять за це платити. Нічого й казати, що чоловікові від цього жодної вигоди нема.

Але оскільки ірландські власті визнають шлюб лише тоді, коли вінчання в церкві супроводжується громадянською реєстрацією, то відкривається лазівка обминути закон про податок, задовольнившись тільки вінчанням. Що чимало молоджонів і робить.

Звичайно, про цілковиту законність шлюбу у такому випадку говорити наче б то не випадає, зате економиться чималенька сума для сімейних потреб.

На таке йдуть, звичайно, не всі, і власті щорічно відщипують од сімейних бюджетів працюючих подружж кругленьку суму — 60 мільйонів фунтів. Так що тут і справді йдеться про солідну статтю доходу.

Слова і діло

Як відомо, у Сполучених Штатах Америки не бракує поважних діячів, які ладні б на перехрестях усіх доріг світу виставляти себе в ролі самовідданих борців за людські права.

Не будемо зараз оце з усіх боків приглядатися, як же воно тим правам у самих США ведеться-мається. Замість цього скажемо тут тільки отак: у провідній країні «вільного світу» і досі не узаконено рівності прав жінок із правами чоловіків. Закон про жіноче рівноправ'я довгі роки ніяк не може пробити собі дороги до загальнодержавного визнання: бракує його схвалення іще кількома штатами, щоб він міг справжнім законом стати, але саме на цьому етапі тієї нелегкої дороги йому ретельно скручують в'язи.

Так було й цього разу. Зібравшись на чергове своє засідання, щоб (бог його зна вкотре уже!) вирішити це питання, урядовці штату Невада знову підставили нещасному законові ногу. Не довго й воловодилися — справилися за 30 хвилин.

Хірургічна підготовка до життя

Щороку, як тільки у різних учбових закладах Японії закінчуються випускні екзамени, у тамтешніх хірургів-косметологів прибавляється клієнтури — чимало випускниць поспішають зробити собі косметичну операцію. Викликано це не так модою, як життєвою необхідністю: відповідно (зокрема, на європейський лад) підрихтоване обличчя дає більше шансів улаштуватися на роботу. А з роботою у Японії, як і в інших країнах «вільного світу», — суцужно. Досить, наприклад, сказати, що минулого року з 250 тисяч тільки випускників вузів лише 50 тисячам пощастило її знайти.

КОЛИ ЖИТТЯ ВИМАГАЄ...

Канадці Елс Ерлі довелося стати перед судом. Звинувачення було серйозне: у неї виявили таку собі домашню плантаційку наркотичного зілля — 28 кушчиків маріхуани. Але звинувачена пояснила суду: у неї п'ятеро дітей, тож краще вже вирощувати маріхуану вдома, аніж вони мали б купувати наркотики на вулиці, та ще й утридорога.

Суд зважив на це пояснення дбайливої матері.

ЩОБ ЗНАЛИ СВОЄ МІСЦЕ!

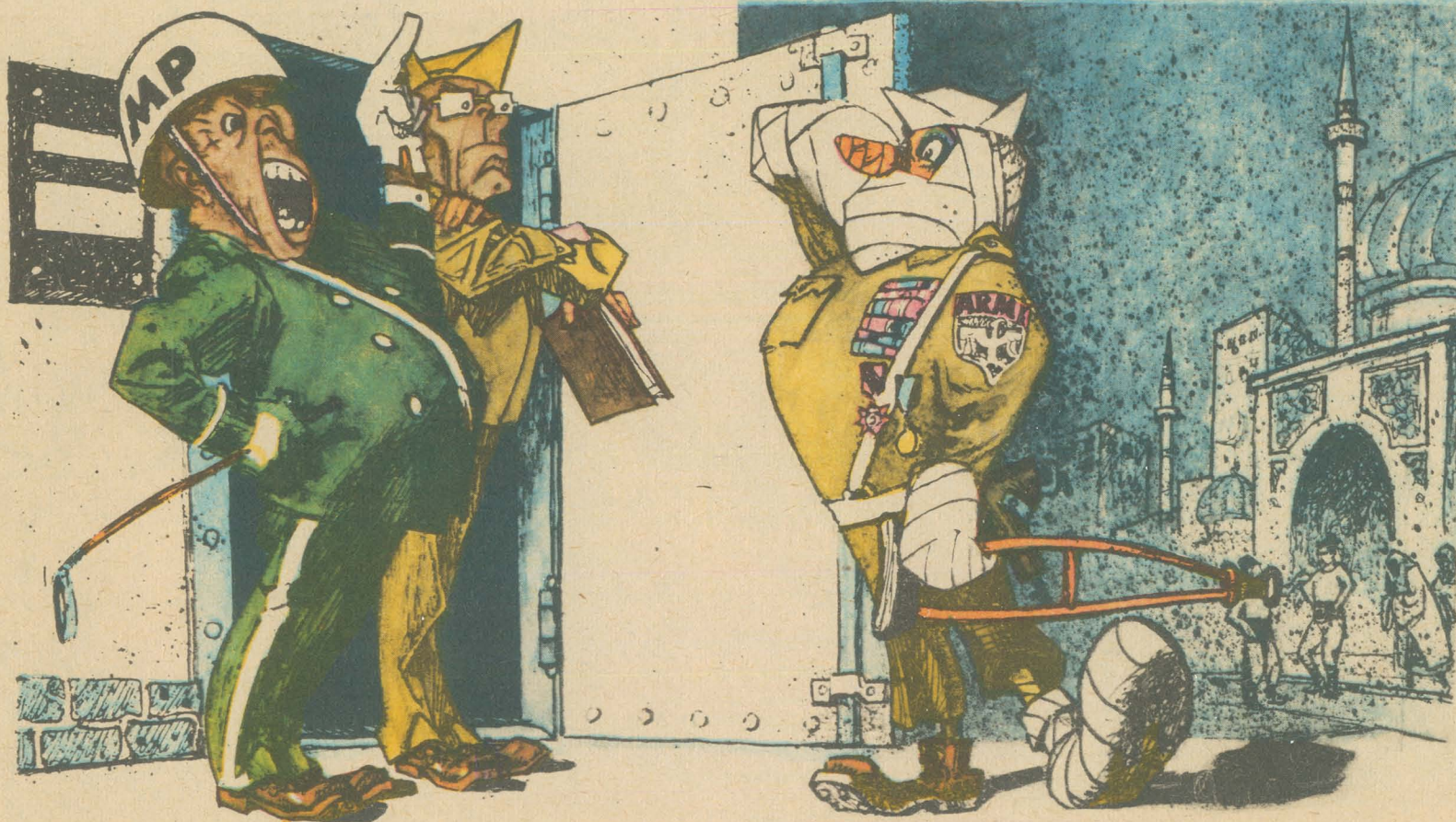
Міністр внутрішніх справ Саудівської Аравії підписав декрет. Згідно цього державного документа у будь-яких саудівських чи іноземних фірмах жінкам забороняється працювати поряд із чоловіками. Трудитися їм дозволяється тільки в лікарнях, жіночих школах та жіночих організаціях. До керма автомобіля — теж дорога заказана. Заборона поширюється і на іноземок.

УСЕ-ТАКИ ПЕРЕМОГА...

Телефоністки приватної компанії Бі-Сі-телефон у канадській провінції Британська Колумбія після довгих дискусій усе-таки домоглися свого: тепер вони можуть на кілька хвилин відлучатися у туалет, не питаючи на це дозволу начальника зміни. Щоправда, коли телефоністка залишає своє робоче місце, вона повинна поставити на стіл начальника зелений прапорець. Але це вже дрібниці.

Мал. К. ЗАРУБИ

Усім американським військовослужбовцям, коли вони бувають поза своїми базами і об'єктами, розташованими на турецькій території, наказано переодягатися в цивільний одяг.

— Ось що значить порушувати наказ!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

О! Проліски!
Прекрасно. Хтось та
тут по них у
ліс. Свято ж.

А тут я його й
схрумлю! Аяк-
же, свято ж!

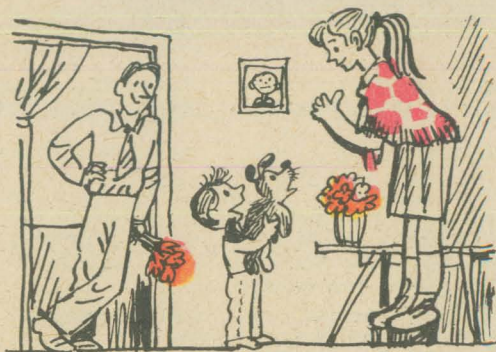
Мишко, виручай!
Я тобі — моркву,
а ти мені —
квіти!

Ой! Що ж це з квітами?
Вони під сніг ховаються!
Невже так замерзли?

Цікаво, чи
вилізуть во-
ни знову?
Спасибі то-
бі, мишко.
Виручила
ти мене.
Понесу я їх
своїй мамі.

ПОДАРУНОК

Звечора тато нагадав Славкові:
— Завтра мамине свято — Восьме бе-
резня. Не забудь її поздоровити.
Засинаючи, Славко покликав маму і
спитав:
— А який би ти хотіла подарунок?
Мама поцілувала Славка і сказала, що
головне для неї — це не подарунок, а
увага, і що б він не подарував, їй все од-
но буде дуже приємно.
Уранці, хутко одягнувшись, хлопець
побіг на вулицю і невдовзі повер-
нувся. Тато покликав його до вітальні

і сказав, що вони зараз будуть поздоров-
ляти маму. Він розгорнув пакунок і наки-
нув мамі на плечі велику білу хустку з
червоними квітами.

— Ми із Славком тебе поздоровляємо
і бажаємо...

— А я сам хочу поздоровити маму, —
виголкнув Славко.

Він кинувся за двері і приніс... вухасте
цуценя. Те саме цуценя, що прибуло до
їхнього двору і другий місяць жи-
ло в напівзруйнованому сарайчику, який
цією весною збиралися зносити. Діти їх-
нього будинку годували Вухастого, бави-
лися з ним, а от додому ніхто його не
брав. Батьки не дозволяли. В тому числі
й Славкові.

Приголомшена мама вражено дивилася
на подарунок, а тато мовчав.

— Ти ж сама казала, — мовив Славко,
притискаючи цуценя до себе, — що го-
ловне не подарунок, а увага.

Тато розсміявся, і на обличчі мами теж
з'явилася посмішка.

— Ну, що ж, спасибі, синку, — зітхну-
ла вона. — Неси свій подарунок у ванну.
Будемо його купати.

М. САВЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

О, що це
з лискою?

Підійди, зайчику, ближ-
че, допоможи. Бачиш —
я ніжку зламала...

Ага! Тепер не вте-
чеш, вуханю!

ВЕДМІДЬ І ЇЖАК

Їжака ведмідь зустрів
І накупив пасма брів:
— Наїжачивсь ти чого,
Чи в гаю злякався кого?
— Не злякався, а лякаю, —
Відповів на те їжак.
Посміхнувся ведмідь:
— Тікаю,
Коли так!

СТРАШНИЙ ЗВІР

Прибігла мишка на лужок,
Огледілась — і під стіжок.
З'явився звір страшніший
кішки:
Ліз равлик, вистромивши
ріжки.

Андрій МАНДРІВСЬКИЙ.

ПЕРЕГНАВ БИ...

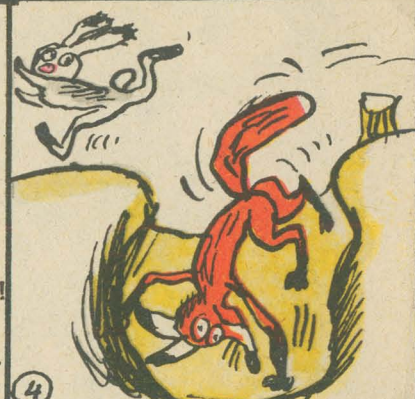
Чудовий мій велосипед
Нечутно й стрімко мчить
вперед,
Всіх пішоходів обганя
І навіть скакуна коня!
Він перегнав би легко так
Машину, поїзд і літак,
Помчав би аж в космічні далі!
Та... важко тиснуть на педалі.
Василь СТРУТИНСЬКИЙ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

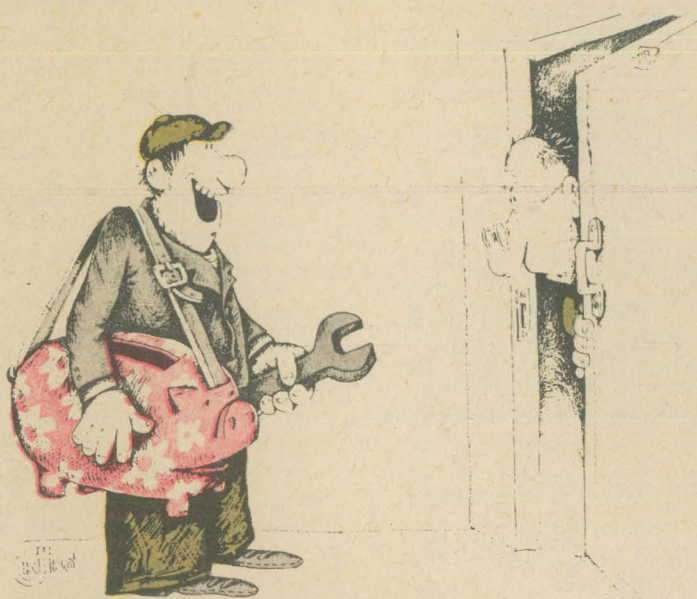
Може гавкати і вити,
Часом може і вкусити.
А як В на П заміниш,
То на голову надінеш.
(ежлет — ежветт)

З М — потрібне всім щодня.
З Р — впізнаєш, що свиня.

(оигд — оигу)
Василь КРАВЧУК.

Ой! За-
ється, й справ-
ді ногу
зламала!

— Слюсаря викликали?

НЕ ВСТИГАЮТЬ

На рингу в найнапруженіший момент бою обидва боксери раптом перестали битися. Суддя запитав:

— Що сталося?
— Та спортивний радіокоментатор говорить так швидко, що ми не встигаємо за ним! — відповіли боксери.
Повідомив О. ХВИЦЬ.

сміт Рожичке
Волинської області.

НЕ ТОЙ ДІАГНОЗ

До лікаря звернувся чоловік.

— На що скаргитесь?
— Руки сильно тремтять...
— Горілку часто п'єте?
— Та буває...
— Тому й руки тремтять.
— А от і не тому... Це від страху. Дома жінки бійся, на роботі — начальника, а на вулиці — дружинників.
Повідомив П. ЩЕДРОВ.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

РАДИКАЛЬНИЙ ЗАХІД

Лікар, оглянувши хворого, зауважив:

— Ви вже втретє протягом року потрапляєте до нас із гулею на лобі на одному і тому ж місці... Я не знаю, що вам і порекомендувати... Треба щось вирішувати...

— Та я вже вирішив... — тихенько промовив хворий.

— Що ж вирішили? — поцікавився лікар.

— Та вже подав заяву про розлучення... Тільки, будь ласка, потримайте мене в лікарні до виклику на суд...

РИБА ВОРУШИТЬСЯ

Добре підпилий чоловік погукав офіціанта і показав пальцем на щойно принесену рибну страву.

— Що ви мені принесли?.. Я просив смажену рибу, а ви мені принесли живу... Погляньте, вона ворухнеться!..

Офіціант ввічливо зауважив:

— Раджу вам, добродію, більше не пити. Інакше ця риба може ще й попливти разом із тарілкою.

Повідомив О. ГАМАНІН.

м. Київ.

Пізно ввечері, з пивниці,
Через парк брели веселі
Два розхристані п'яниці,
Й підійшли
До каруселі.

Зупинились, очі вперши
В височенне колесище:
— Лізь в коляску! — бовкнув перший,
Покатаємось, друже!

Ти ж украй не скис ще наче,
Ніс і вуха теж не сині,
Тут провітрить нас добряче
Й ще пропустим по чарчині!

П'яним — море по коліна...
— Лізь, — кричить в оту, що знизу,
Он з рубильником кабіна,
Я вклучу
І в другу влізу!

І вклучив. І всівся здуру.
(Все зробив, як захотілось!),
...І над парком в ніч похмуру
Колесище завертілось:

То здіймало їх над містом
В темну безвість неозору,
То, метнувши вниз зі свистом,
Знов жбурляло ними вгору;

З кожним колом, з кожним махом
Більшу швидкість набирало.
До кісток пройнявши страхом,
Вітром хміль з них видувало.

Гнало так, як центрифуга,
Картузи знесло польотом!
І один згадав про друга,
Що кружляв з розкритим ротом:

— Ти живий? Озвися, куме! —
Простогнав напарник фразу.
Кум лиш крикнув те, що думав:
— Тор-мо-зи!!! —
І змовк одразу.

Коли вдосвіта в кабіні
Стих мотор і щось диміло —
Двох п'яниць ще з півгодини
По інерції вертіло!

Вранці, мовчки й акуратно,
Іх зняли — блідих, в знемозі —
Й «прокатали» (теж безплатно!)
На швидкій на допомозі.

Як везли з того «польоту»
Двох ледачих у кареті,
То у парку за роботу
Взявся директор в кабінеті:

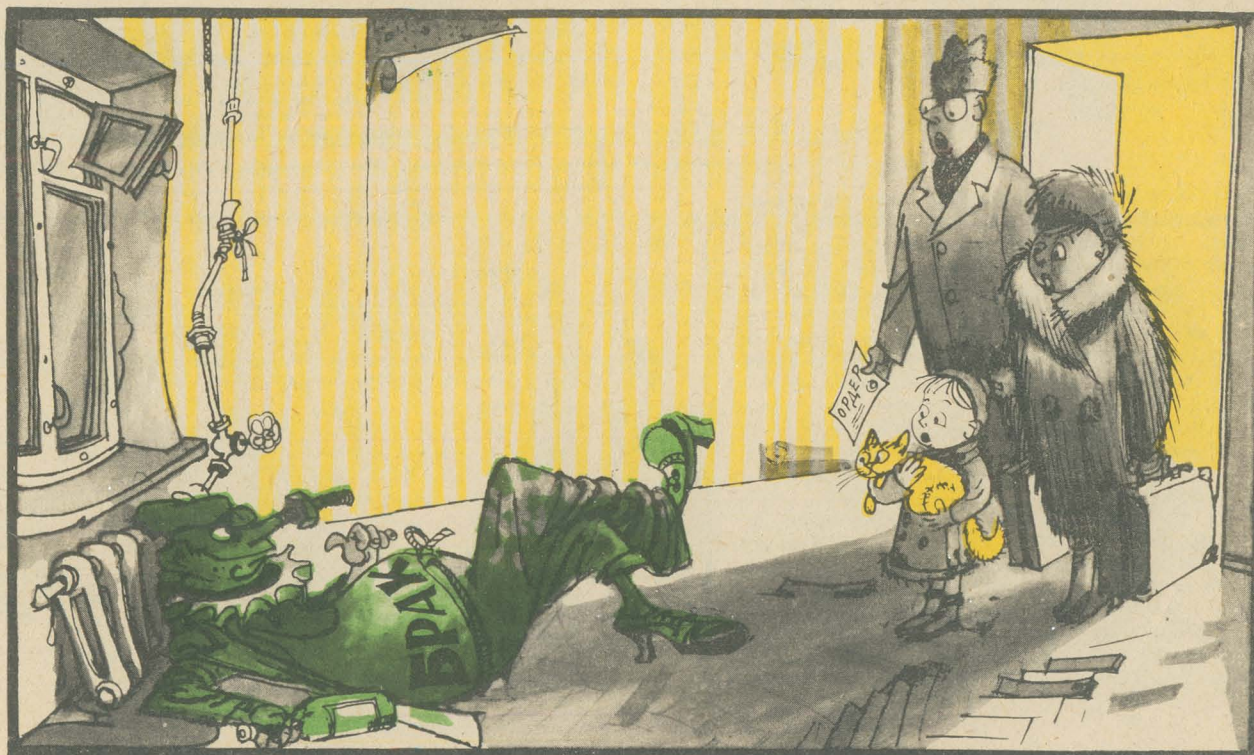
Швидко діткам
Настроили
Дві об'яви невеселі,
Що «з технічної причини
Вже не буде каруселі!»

Вийдуть двоє — з виду гарні —
Із таблетками в кишені...
Й може статись, що в лікарні
Ще й дадуть їм бюлетені!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Як ви сюди потрапили? Нам ордер виписаний на цю квартиру!
— А мене тут будівельники залишили.

Інколи старі люди схильні побурчати: нині усе не так, як раніше, мовляв, було... Якщо їх послухати, то хіба зараз глина! От раніше була глина!..

Старожили сіл Вовковатиця і Велин, що на Львівщині, так за минулим не зітхають. Може, тому, що знають: нинішня глина або багнюка нічим не поступається давній. Як раніше, так і тепер до наших сіл у негоду ні пішки пройти, ні машиною проїхати. Хіба що гусеничним трактором. Швидко допомоги вже ніхто й не викликає, бо знають, що все одно вона до села не проб'ється.

А бездоріжжя цього — всього три кілометри. Невже місцевому хмелерадгоспу «Ражнів» не під силу їх впорядкувати!

ПРАЦІВНИКИ РАДГОСПУ.

Львівська область.

Ти, звичайно, вчив математику в школі і знаєш, що найкоротша відстань між двома точками — це пряма. Але у нас знайшлися люди, які одним махом спростували цю істину.

Є у нашому районі колгосп імені Леніна, який знаходиться на півдорозі між Яготином і Пирятином. Так от, Перче, коли минулої осені настала пора вивозити з плантацій цукрові буряки, то водії цього колгоспу почали возити їх не до Яготина, де знаходиться цукрозавод, а у прямо протилежному напрямку — до Пирятини, де розташований бурякопункт. А вже там їх вантажили у вагони і відправляли за 60 км в Яготин залізницею. Якщо зважити, що тільки прогон одного вагона обійшовся в 30 крб., а вагонів тих було десь 600, то виходить, що на вітер викинуто 18 тисяч карбованців! А якщо підрахувати інші витрати!.. Водій Микола Шкода з цього колгоспу своїм потужним автомобілем привозив на бурякопункт за один рейс по 19 тонн буряків, проте розвантажувати їх тут доводилося вручну, бо автонавантажувача такої потужності в нас немає. А в Яготині — є... А постійні перебої з вагонами, внаслідок чого буряки подовгу залежувались у кагатах, втрачаючи цукристість!..

Та для районної адміністрації найважливішим було те, аби свій, місцевий бурякопункт швидше виконав план. А що це у велику копітку влітає державі, — цим людям байдуже. Отака сумна математика виходить!

Г. НЕЧАЄВ,
кагатник Пирятинського бурякопункту.
Полтавська область.

Уяви собі таку картину. Приходиш ти в аптеку і просиш ліків проти нежитю. Тобі люб'язно пропонують новий препарат, але при цьому зауважують: «Препарат дійсний лише для лівої ніздрі». Смішно, чи не так! Ти твердо переконаний, що такого не буває і бути не може! А тепер уяви собі іншу картинку. У тебе на кухні (чи у ванній) вийшли з ладу обидва крани. Ти викликаєш жеківського сантехніка. Той прийшов. Відремонтував кран для гарячої води і складає своє причадалля. Ти здивовано запитуєш: «А другий кран!» На що сантехнік-слюсар, оком не моргнувши, відповідає: «А кран для холодної води нехай вам ремонтує слюсар з ВОДОКАНАЛУ». Смішно! Тобі смішно, а нам ні. Бо у нас цей, з дозволу сказати, метод обслуговування діє вже давно (звісно, за чисельно вельми «розумною» вказівкою). Буває, щоправда, котрийсь із жеківських слюсарів згодиться полагодити і другий кран — ясна річ, за певну винагороду. Але при цьому обов'язково попросить записатися, що про це ніхто з начальства не дізнається, бо будуть непереливки... Хотіли ми, Перче, дізнатися, хто видав оту оригінальну вказівку, і не змогли. Може, тобі це вдасться зробити!

Ф.ТКАЧ.

м. Світловодськ Кіровоградської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

Поправив.

Страшно перо
НЕ В ГИСАХ...

«Ходив в поліклініку, лікував зуби. Просив справку. Сказали, що по зубах не дають».

(Із пояснення).

Надіслав Й. СЕМКІВ.

«8-Б клас дуже розпустився, і класний керівник під час зимових канікул буде змушена ходити по всіх їхніх батьках».

(Із протоколу).

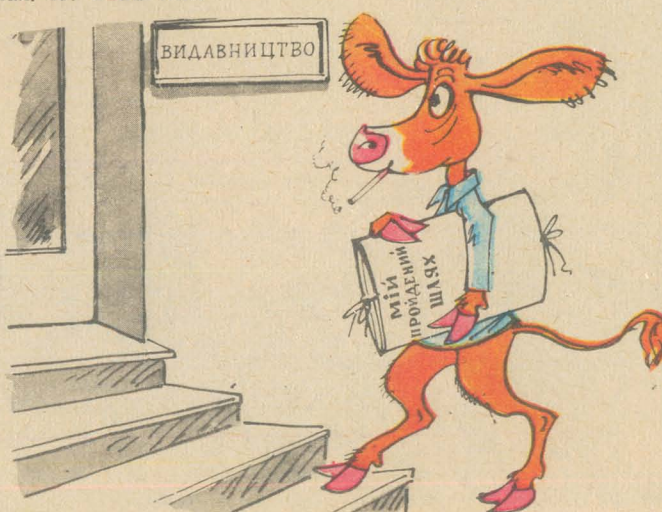
Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

«Особливо погане становище в нас було із курінням. Внаслідок проведеної профілактичної роботи воно стало значно кращим».

(Із доповіді голови завкому).

Надіслав І. МИХАЙЛИШИН.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Несе му-муари.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Ще в 1979 році у фейлетоні «Подарунок дяді Гната» Перець писав про те, що голова колгоспу імені Ульянова (Старосинявський район на Хмельниччині) Куць Г. А. побудував за колгоспні кошти двоповерховий особняк і став проживати в ньому удвох із дружиною. Після виступу Перця з Хмельницького облвиконкому до редакції надійшло аж дві відповіді про те, що Куць покарано в партійному порядку й зобов'язано звільнити особняк до 30 квітня 1980 року. Однак минув місяць, другий, третій, а Куць продовжував мешкати в особняку. Довелося Перцеві виступити вдруге (фейлетон «Неслухняний дядя Гнат» у № 17 журналу за 1980 рік).

Секретар Хмельницького обкому Компартії України тов. Маєвський повідомив редакцію, що нині Куць Г. А. вже звільнив житловий будинок, і його використано під житло для спеціалістів колгоспу.

★ Більше року у селі Букові (Закарпатська обл.) не працює баня, а директор місцевого радгоспу «8 Березня» Брецько все обіцяє її відремонтувати. Про це до редакції надійшов лист, якого було надруковано у № 19 журналу за 1980 рік.

Після виступу Перця голова Виноградівського райвиконкому І. І. Чмерека повідомив, що баню відремонтовано й здано в експлуатацію.

★ «Оригінальний кубок» — так називалася замітка, опублікована у «Перці» № 22 за минулий рік. У ній йшлося про те, що за здобуту першість на збірній врожаю ще у 1977 році сімейному екіпажу жаткарів із колгоспу «Волинь» (Волинська обл.) батька та сина Миколайчуків нагороджено кубком «Золотий колос», але й досі вони його не одержали.

Як повідомив секретар Рожницького райкому партії тов. Петрук, кубок «Золотий колос» нагородженим вручено. За допущену тяганину в цьому питанні на голову райкому профспілки працівників сільського господарства Пелеша І. Д. накладено партійне стягнення.

★ До редакції надійшов лист жителів села Петрівки (Хмельницька обл.), в якому вони нарікали на погане електропостачання.

Голова виконкому Деражнянської райради С. М. Кашталар повідомив Перцеві, що після того, як у селі встановлено додаткову розвантажувальну трансформаторну підстанцію, електроосвітлення у жителів села нормальне.

★ Жителі вулиці Автотракторної, що у місті Харкові, поскаржилися редакції на те, що в них уже три місяці не працює водоколонка.

Після втручання в цю справу Перця заступник начальника «Харківкомунпромводу» І. І. Федун повідомив, що вказану водорозбірну колонку відремонтовано.

★ Завідувача магазином у селі Шестеринцях (Черкаська обл.) Петренко Т. А. продавала товари з націнкою, порушувала норми відпуску продовольчих товарів тощо. Про це писали у своєму листі до Перця пайовики села.

Як повідомив голова правління Лисянського районного споживчого товариства П. Д. Цимбал, факти, зазначені в листі, при перевірці підтвердилися. За грубе порушення правил радянської торгівлі Петренко Т. А. з роботи звільнено.

Мал. У. Барановського

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Без слів.

Сьогодні у мене гостює мій
білоруський побратим

ВОЖИК

Мал. Л. Мурашки

Без слів.

Мал. М. Рудковського

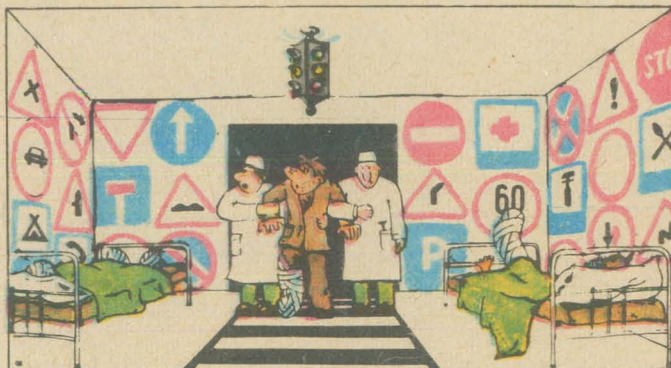
А де ж інструкція, як ним ко-
ристуватися?

Мал. М. Гурло

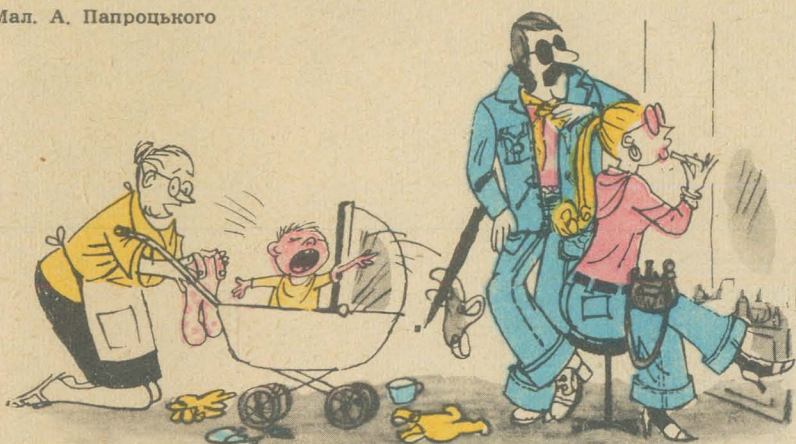
Права знає, що робить ліва.

Мал. А. Сенчан'чи

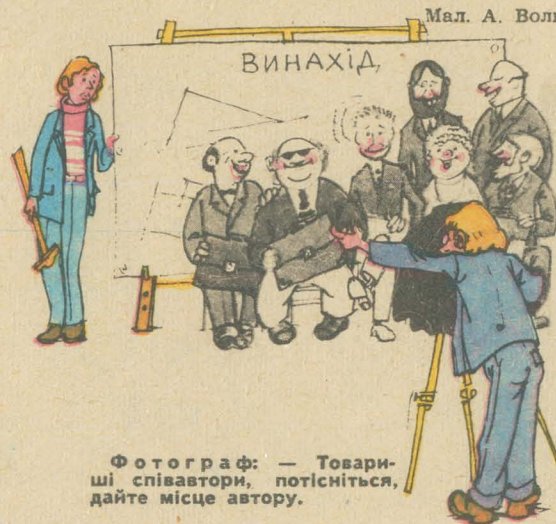
— А це в нас палата для порушників правил
дорожного руху.

Мал. А. Папроцького

— Хочу джинсові повзунки.

Мал. А. Волкова

Фотограф: — Товариші співавтори,
потісніться, дайте місце автору.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 5 (1095).
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

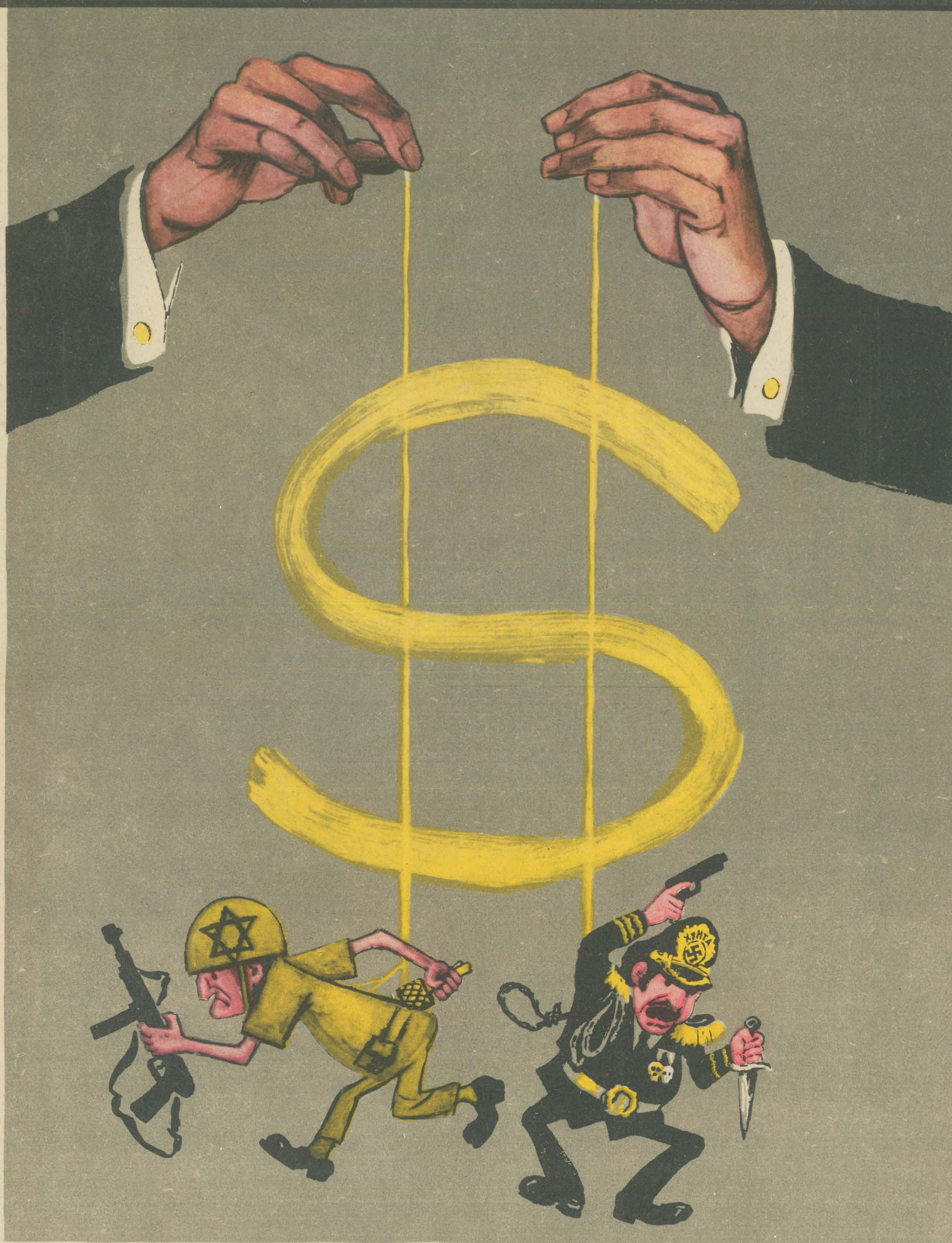
Здано до набору 02. 02. 81. Підписано до друку 14. 02. 81. БФ 12203. Формат видання 70×108/16.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 0577.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Хоч дяді Сему тут і там, бувало,
Добряче по руках перепало,
Та все ж таки, сказати ми повинні,
Ту руку видно поки що і нині.